

“ΠΟΙΗΜΑΤΑ”

ΧΡ. ΠΙΚΙΑΡΑ

Εικίνο που κάνει την ποίηση του Χρ. Π. να ξεχωρίζει είναι ο υπερθετικός, που διαπερνά ολόκληρο σχεδόν το έργο του ποιητή, ένας υπερθετικός, μια εκτίναξη προς όλες τις κατευθύνσεις, που, ομολογούμενα, σε στιγμές προκαλεί ίλιγγο.

Πρωτοετής φοιτητής αιόμα στην Μόσχα, το 1970, μας δίνει στην “Ρέμβη στο άπειρο” ένα πιστεύω, που φαίνεται να διατηρεί μέχρι τώρα. Λέει:

“Ανήνω στην κίνηση της ύλης / στα έτη φωτός / ...Ξεπέ-
ρασα εγώ τις αποστάσεις του σύμπαντος / προσδιορισμένος
στο γαλαξία της καινούργιας διάστασης / ... Αιόμη κι
ο θάνατος θάναι για μένα/ μεταρσίωση στο άπειρο...”

Εφτά χρόνια πιο ύστερα, το 1977, στο “Πεθαίνω” λέει:

“...SOS / πεθαίνω / Μαζί μου πεθαίνουν δέκα ποιήματα /
Μαζί μου ο Αϊνστάϊν πεθαίνει / Μαζί μου ο Μπετόβεν /
Μαζί μου ο κόσμος πεθαίνει...”

Και 15 χρόνια πιο ύστερα, το 1985, στον “Διαλογισμό” επανέρχεται το ίδιο μοτίβο, σε άλλους κύκλους, που δεν χάνονται αυτή την φορά στα ~~ύψη~~ ύψη.

Λέει:

“Εύπνησα μέσα στην πυραμίδα του Χέοπα... / μετά ένιωσα
πως ήμουν στο ισομοδρόμιο Μπαϊμανούρ... / Αποφάσισα
ν’ αυτοκτονήσω / όταν σιέφτηνα τη σφή στο Μάϊ - Λάϊ /
στη Σιάμπρα και Σιατίλα / και την πείνα στην Αιθιοπία.../
θυμάμαι που για δισηκατομμύρια χρόνια / έιλαψα πιερά γιατί
αρνήθηνα/ τον Απόλλωνα και τον Δία...”

Υπάρχει πράγματι εδώ ένα ορμητικό πέταγμα της φαντασίας, υπάρχει ένα νεύρο που κατορθώνει να διατηρεί την ένταση σ’ όλη την έκταση. Υπάρχει επίσης στις ειλιόνες, που ξεδιπλώνονται εικίνο το αναπάντεχο, που ανοίγει με μια ταχύτατη κινηματογραφική ροή συνεχώς καινούριες πόρτες προς όλες τις κατευθύνσεις. Λέει στην “Αναζήτηση”:

“Ανοιξα την πρότα / βρέθηνα ένα δισηκατομμύριο μέτρα
κάτω από την θάλασσα.../ Κάποιος ρώτησε την ηλικία μου /
τρία δισηκατομμύρια χρόνια απάντησα”.

